

ren selv kom med, viser jo også ifølge dem, der har forstand på det, at en større andel – det er godt nok stadig væk en lille procentdel, men altså en voksende procentdel – har behov for særforanstaltninger samt giver anledning til uro og ballade. Det er jo en afgørende ting, som ministeren ikke rigtig kom ind på.

Det er ikke bare det, at de pågældende opfører sig på en måde, hvor de er til skade for sig selv – de gør det selvfølgelig, fordi der er en årsag til det, disse børn er jo dybest set ulykkelige – men de ødelægger også trivsel og undervisningsmuligheder for alle deres kammerater, altså det store flertal. Det er det voksende problem, vi står over for, hvor nogle ganske få børn – altså lidt flere, men stadig væk få børn – i frihedens misforståede navn skal have lov til at ødelægge det for de mange. Dette betyder, at de mange bliver mere trætte af det hele, bliver mere skoletrætte, bliver mere frustrerede og har mindre lyst til at gå i skole. Det er det dilemma, vi står over for.

Når ministeren siger, at der skal være plads til alle i folkeskolen, er jeg sådan set enig, og vi er vel det land i hele verden, der giver plads til flest. Sådan har jeg forstået det. Ministeren eller andre sagkyndige må rette mig, når jeg siger, at det kun er noget med 1½ pct. af alle børn i den skolepligtige alder, der ikke går i folkeskolens normalklasser, og det tal er det laveste i hele verden. Så vi har de fleste børn i normalklasser, men vi har måske for mange, for det går ud over trivsel og undervisning osv. for de andre.

Jeg synes nok, at ministeren i sin beskrivelse var for positiv over for, hvordan det faktisk foregår ude i mange folkeskoler, og hvordan virkeligheden er i mange klaseværelser, og altså ikke bare i de store byer og i de socialt belastede områder. Den er ikke sjov. Den er sådan, at lærere i deres bedste alder ikke vil være i jobbet mere.

Så spørgsmålet er, om man måske ikke alligevel skulle overveje også af hensyn til de andre børn at tage nogle flere af de adfærdsvanskelige børn ud fra normalklasserne i et større eller længere tidsrum for at vise, at uantagelig opførsel får konsekvenser. Det, som børn og unge i den grad savner i dag, er faste rammer for deres virke, og hvis de overskrider disse rammer, så reagerer de voksne, forældrene og lærerne. Det er klart, at det kun kan ske i skolen, hvis der er opbakning fra ministeren, hvis der er politisk opbakning bag det.

Men foreløbig tager jeg det alligevel som udtryk for, at der er sat ting i gang i ministeriet, at man er opmærksom på det, og at vi måske i kølvandet på denne debat kan få undersøgt problemets omfang og hvad der egentlig sker, hvis vi ikke griber ind.

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jeg vil også gerne takke undervisningsministeren for en god besvarelse. Jeg tror, jeg kan sige, at jeg er enig i alle de synspunkter, der kom frem. Jeg skal vel for god ordens skyld sige næsten alle synspunkterne, hvis der nu skulle være et enkelt, jeg er uenig i, men jeg synes, at det var en god besvarelse med mange gode meldinger.

Når man lytter til hr. Frank Dahlgaard og især hr. Frank Dahlgaards deltagelse i den offentlige debat, så får man jo det indtryk, at der er ragnarok i skolen. Det synes jeg ikke er et rimeligt billede at tegne af skolen, og derfor synes jeg, at vi for at få en fornuftig debat må prøve at bringe lidt proportioner ind i det og ikke male sådan et vrængbillede.

Jeg vil ikke hermed bagatellisere problemerne. Der er enkelte elever, som har svært ved at indordne sig, tilpasse sig fælles normer, og det kan da godt volde problemer. Det har det for øvrigt altid gjort. Jeg tror, at hvis det stod så dårligt til i folkeskolen, som hr. Frank Dahlgaard synes at mene, ville der nok ikke være så stor en tilfredshed med folkeskolen fra forældreside, sådan som f.eks. en OECD-undersøgelse faktisk viser, at der er. Så lad os få lidt proportioner ind i det.

Men som sagt vil vi ikke i Socialdemokratiet afvise, at der er elever, som forstyrrer undervisningen, og som har svært ved den nødvendige tilpasning til fælles normer. Jeg vil også sige, at direkte vold, som hr. Frank Dahlgaard nævner, og som vi har hørt enkelte eksempler på, hverken kan eller skal lærerne eller skolen acceptere eller affinde sig med, selvfølgelig ikke. Det håber jeg heller ikke man gør ude omkring i skolerne.

Jeg mener også, at der skal sættes ind over for elever, der af den ene eller den anden grund ødelægger undervisningen og samværet i klassen. Ingen tvivl om det. Der findes jo også, som undervisningsministeren nævnte, en del muligheder for at sætte ind: udelukkelse, overflytning, henvisning og sågar anbringelse på døgninstitution, hvis det kommer dertil. Så de redskaber er jo til stede, og jeg ved ikke, hvilke